

Wahyué Gusti Yesus Kristus - Nomer Patbelas

Meterai Kapitu

Jeff Pippenger

2023-11-11

Peperangan panggodhahan para malaékat, kang wiwit karo Lucifer ana ing langit katelu kaya kang kawejangan ing Wahyu pasal rolas, dados pralambang peperangan panggodhahaning manungsa lan para malaékat, kang rampung ana ing langit kapisan. Nalika Sétan lan para malaékaté kacampak metu saka langit katelu, Sétan mbukak paprangan anyar ana ing taman Éden. Kaya dene ing peperangan ing langit katelu karo Lucifer, Gusti Allah uga netepaké mangsa panggodhahan tumrapping manungsa. Peperangan ing langit kapisan kang wiwit kanthi satemené nalika angger-angger Minggu kang enggal rawuh, nggambarake pungkasaning mangsa panggodhahan tumrapping manungsa.

Ing Wahyu pasal rolas lan telulas, naga, kéwan galak, lan nabi palsu digambarake. Lumrahé, telung kakuwatan mau dipahami utamané minangka makili sajarah kapungkur saka telung kakuwatan iku, nanging Yokanan didhawuhi supaya nulis “samubarang kang bakal kelakon,” lan kabèh kitab Wahyu ngandharaké bab “wektu wekasan,” mulané kita nggunakaké asas Kitab Suci manawa pungkasan iku digambarake déning wiwitan, lan nerapaké pralambang-pralambang ing kitab Wahyu minangka kayektèn saiki, dudu kayektèn kapungkur.

Sétan sampun kaidentifikasi, ing perang ingkang dipunwiwiti déning piyambakipun wonten ing swarga kaping tiga, lan ing paprangan kapisan ingkang dipunbêkta dhateng manungsa wonten ing taman Eden, minangka ngginakaken “hipnotisme” kanggé nyaluraken pawartosipun ingkang sampun kacemaran supados saged nglaksanani perangipun.

“Sétan nggodha Adam kang kapisan ana ing Éden, lan Adam rembugan karo mungsuh, mangkono maringi kaunggulan marang dhèwèké. Sétan ngleksanakaké daya hipnotismené marang Adam lan Hawa, lan daya iki diupayakaké uga déning dhèwèké kanggo dileksanakaké marang Kristus. Nanging sawisé pangandikan Kitab Suci dipunsebat, Sétan mangertèni yèn dhèwèké ora duwé kalodhangan kanggo menang.

“Para priya lan wanita ora kena sinau ngèlmu babagan carane nguwasani pikirané wong-wong sing sesrawungan karo dheweke. Iki yaiku ngèlmu sing diwulangaké déning Sétan. Kita kudu nentang samubarang kang kaya mangkono. Kita ora kena campur tangan karo mesmerisme lan hipnotisme—ngèlmu saka si sawijining kang kelangan kalungguhané kang kapisan lan banjur kabuwang metu saka plataran swarga.” *Mind, Character and Personality*, 713.

“èlmu kang diwulangaké déning Iblis” wis disampurnakaké déning para sudagar globalis, lan dilaksanakaké lumantar “jalan raya super informasi” ing “wektu pungkasan.” Iblis iku bapaké goroh, lan para raksasa média, ora mung nyengkuyung kabohongan, nanging uga

nyaring lan nyingkiraké bebener, nglacak wong-wong sing dianggep sesat, lan nggunakaké wangun hipnotisme kang paling canggih sing tau ditindakaké sajroning sajarah bumi iki. Perang kang diwiwiti ing langit katelu nekanaké sipat iki saka peperangané Iblis, supaya para setya kang urip nalika perang ing langit kapisan wiwit lumaku bisa diwènèhi pepéling luwih dhisik lumantar pangawikan sadurungé. Nalika kita mangertèni yèn pusat pangendhali kanggo jaringan maya sadonya, lan “jalan raya super informasi” iku diatur lan dikendhalèkaké ing Amérika Sarékat, kita nduwèni pandhangan ngenani apa tegesé yèn Amérika Sarékat nimbali geni mudhun saka langit lan ngapusi saindenging jagad. “Geni” ing kitab Wahyu nggambaraké sawijining pesen.

Pralambang ing Wahyu pasal telulas, lan ayat telulas, dijupuk saka peperangan ing Gunung Karmèl, nalika para nabi Baal lan para nabi pategalan suci ora bisa ndhawahaké geni saka swarga kanggo netepaké manawa Baal lan Asytarot iku allah-allah kang sejati. Baal, minangka déwa lanang, lan Asytarot minangka déwa wadon, makili gambar kéwan mau, yaiku gabungan najis antarane gréja lan nagara. Wong-wong mau iku para nabiné Izebel, kang ana ing sesambungan najis karo Akhab. Kaloro seksi kenabian saka gambar kéwan mau ing carita Gunung Karmèl, ngenali perané Amerika Sarékat nalika wiwitan mbentuk sawijining gambar saka sistem kepausan ing Amerika Sarékat, lan sawisé kuwi ing saindenging jagad. “Geni” ing Karmèl iku kuduné dadi bukti bab sapa satemené Allah kang sejati. Iku makili sawijining wahyu saka swarga kang ngenali Allah kang sejati, lan prakara kang padha iku ana nalika Amerika Sarékat ndhawahaké geni saka swarga.

Ing kitab Yesaya, Allah kang ngumandharake wekasan wiwit saka wiwitan, nyariosake marang latar ing Gunung Karmel ing jaman biyèn, lan uga marang latar profetik kang katuduhake nalika Amerika Serikat nimbali geni tumurun saka swarga.

“Ajokna prekaramu,” mangkono pangandikané Pangeran; “aturana alesané kang kuwat,” mangkono pangandikané Sang Prabu Yakub. “Muga padha ngaturaké iku, lan nduduhaké marang kita apa kang bakal kelakon; muga padha ngandharaké prakara-prakara biyèn, apa iku satemené, supaya kita bisa nimbang-nimbang, lan ngerti pungkasané; utawa wartakna marang kita prakara-prakara kang bakal teka. Tuduhna prakara-prakara kang bakal kelakon ing tembé, supaya kita sumurup yèn kowé iku allah-allah; ya nindakna kabecikan, utawa nindakna piala, supaya kita kagèt lan padha nyumurupi bebarengan. Lah, kowé iku ora ana apa-apané, lan pagawéanmu tanpa guna; wong sing milih kowé iku nistha. Aku wus ngedegaké siji wong saka lor, lan dhèwèké bakal teka; saka panggonan srengéngé njedhul dhèwèké bakal nyebut asma-Ku; lan dhèwèké bakal ngidak-idak para panggedhé kaya wong ngidak luluhan, kaya tukang grabah ngidak lempung. Sapa kang wus mratelakaké wiwit wiwitan, supaya kita sumurup? Lan sadurungé kaleksanan, supaya kita bisa kandha, Dhèwèké iku adil? Satemené ora ana kang nduduhaké, satemené ora ana kang mratelakaké, satemené ora ana kang ngrungokaké tembungmu. Sing kapisan bakal ngandika marang Sion, ‘Lah, lah, iku wong-wong mau’; lan Aku bakal maringi marang Yérusalèm siji wong kang nggawa kabar kabungahan.” Yesaya 41:21–27.

Ing perang ing swarga kapisan sing wiwit lumaku nalika undhang-undhang Minggu sing bakal enggal teka, Amerika Serikat, lan uga Iblis piyambak, bakal diparengake “ngedalaké” “prakarané,” lan wong-wong mau bakal nimbali geni tumurun saka swarga minangka upaya kanggo mbuktèkaké yèn allahé Izebel iku Allah kang sejati. Donya bakal kapeksa nampani tandha dina pangibadané allah mau. Geni kang diturunaké saka swarga, lumantar “jalur raya super informasi” marang sakèhé umat manungsa, iku sawijining pakaryan “sia-sia,” lan sapa waé sing milih pesen kang dikirimaké lumantar sarana mau iku sawijining “nistha.”

Ing perang maujud iku, wong satus patang puluh papat ewu, lan sawisé iku wong akèh banget, bakal dadi seksi-seksiné Gusti Allah ana ing pasulayan bab sapa Gusti Allah kang sejati. Piwulang-piwulang kang diwartakaké saka loro-loroné pihak ing perang iku digambaraké minangka “geni.” Kabèh para bangsa bakal diklumpukaké kanggo netepaké sapa Gusti Allah kang sejati, lan bakal ana rong golongan seksi supaya “bebener” iku katetepaké.

Kabèh bangsa padha nglumpuk bebarengan, lan para umat padha kaimpun: sapa ana ing antarané wong-wong mau kang bisa martakaké iki, lan mratelakaké marang kita prakara-prakara kang wus kapungkur? Ayo padha ngaturaké para seksiné, supaya padha kabeneraké; utawa ayo padha ngrungokaké, lan kandha, Iki bener. Kowé iku para seksiku, pangandikané Pangéran, lan abdiku kang wis Dakpilih: supaya kowé padha wanuh lan pracaya marang Aku, sarta mangerti yèn Aku iki Panjenengané; sadurungé Aku ora ana Allah kang kabentuk, lan sawisé Aku uga ora bakal ana. Aku, ya Aku iki, Pangéran; lan kejaba Aku ora ana Juru Slamet. Aku wis martakaké, lan wis nylametaké, lan wis nduduhaké, nalika ing antaramu ora ana allah manca; mulané kowé iku para seksiku, pangandikané Pangéran, yèn Aku iki Allah. Yesaya 43:9–12.

Panyingkapan pungkasaning Gunung Karmel nduwèni para seksi kanggo Iblis lan para seksi kanggo Allah. Pranyatan iku kanggo mbuktèkaké sapa Allah kang sejati, nanging apa kang kuduné diseksèkaké déning para seksi Allah kang setya?

Mangkene pangandikané Pangéran, Sang Raja Israèl, lan Juru Panebusé, Pangéran sarwa dumadi; Ingsun iki kang wiwitan, lan Ingsun iki kang pungkasan; lan saliyané Ingsun ora ana Allah. Lan sapa, kaya Ingsun, kang bakal ngundang, lan bakal mratelakaké iku, lan nata iku tumrap Ingsun, wiwit Ingsun netepaké bangsa kuna? lan prakara-prakara kang bakal dumadi, lan kang tembé bakal kalakon, karebèn padha nuduhaké marang wong-wong mau. Aja padha wedi, lan aja giris: apa Ingsun ora wus ngandhakaké marang kowé wiwit nalika semana, lan wus mratelakaké? kowé iki satemené para seksi-Ku. Apa ana Allah saliyané Ingsun? ya, ora ana Allah liya; Ingsun ora wanuh siji waé. Wong-wong kang gawé reca ukir kuwi kabèh mung kasia-sia; lan barang-barang kang dadi kasenangané ora bakal ana paédahé; lan wong-wong kuwi dadi seksi tumrap awaké dhéwé; padha ora weruh, lan ora ngerti; supaya padha kawirangan. Yesaya 44:6–9.

Wong-wong setya ing adu pungkasan ing Gunung Karmèl kudu dadi seksi tumrap kayektèn yèn Allah iku kang wiwitan lan kang pungkasan. Panjenengané iku Allah kang “nètèpaké bangsa kuna,” supaya mratélakaké “samubarang kang bakal kalakon.” Para seksi Allah kudu

nyaosaké Wahyu Yesus Kristus kang kabikak pas sadurungé paprangan pungkasan ing Gunung Karmèl.

Pesené Iblis ing Gunung Karmèl dipralambangaké minangka geni kang tumurun saka swarga.

Lan iya nindakaké kaélok-an-kaélok-an gedhé, nganti bisa ndadèkaké geni tumurun saka swarga menyang bumi ana ing sangarepé manungsa, Wahyu 13:13.

Ayat punika nggambaraken mukjijat-mukjijat ingkang katindakaken déning Amerika Sarékat lumantar élmu hipnotisme modhèren ingkang dipunwedharaken dhateng manungsa lumantar “jalur raya informasi.” Nanging ayat punika ugi ngandharaken babagan panampakaning Iblis piyambak nalika piyambakipun nyarupi Kristus.

“Malaékat kang nyawiji ing pawartaning pangandikané malaékat katelu iku bakal madhangsi saindhenging bumi kalawan kamulyané. Ing kéné katitahaké sawijining pakaryan kang jembare nganti nyakup jagad kabèh lan kakuwatané ora lumrah. Gerakan tekane Gusti ing taun 1840–44 iku sawijining pratandha kamulyan saka kakuwataning Allah; pangandikané malaékat kapisan wis digawa menyang saben papan misi ing saindhenging jagad, lan ing sawatara nagara ana minat agama kang paling gedhé sing tau katon ing tanah endi waé wiwit Reformasi abad kaping nembelas; nanging kabèh iku bakal kasilep déning gerakan kang gagah prakosa ing sangisoré pepéling pungkasan saka malaékat katelu.

“Pakaryan iku bakal padha karo pakaryané Dina Pentakosta. Kaya déné ‘udan wiwitan’ kaparingaké, ing kawutahané Roh Suci nalika pambukaning Injil, kanggo njalari wiji kang aji tuwuh ngrembaka, mangkono uga ‘udan pungkasan’ bakal kaparingaké ing pungkasané kanggo matengaké panèn. ‘Mangka kita bakal wanuh, manawa kita tansah ngudia supaya wanuh marang Sang Yehuwah: miyosipun wus katetepaké kaya ésuk; lan Panjenengané bakal rawuh marang kita kaya udan, kaya udan pungkasan lan udan wiwitan tumrap bumi.’ Hosea 6:3. ‘Mulané padha bungaha, hé anak-anak Sion, lan padha bungaha ana ing Sang Yehuwah, Allahmu: awit Panjenengané wis maringi kowé udan wiwitan kanthi samesthiné, lan Panjenengané bakal ndadosaké udan tumurun kanggo kowé, yaiku udan wiwitan lan udan pungkasan.’ Joel 2:23. ‘Ing dina-dina pungkasan, mangkono pangandikané Allah, Ingsun bakal ngesokaké Roh-Ku marang sakèhé manungsa.’ ‘Lan bakal kelakon, saben wong kang nyebut asmané Pangéran bakal kapitulungan rahayu.’ Kisah Para Rasul 2:17, 21.

“Pakaryan agung Injil iku ora bakal dipungkasi kanthi pratandha kakuwasané Gusti Allah sing luwih sithik tinimbang kang nandhani wiwitané. Ramalan-ramalan kang kawujud ing kawutahaning udan wiwitan nalika Injil diwiwiti, bakal kawujud maneh ing udan pungkasan nalika Injil tumeka ing pungkasané. Iki lah ‘wektu-wektu panglegan’ kang dikarep-arep déning rasul Pétrus nalika ngandika: ‘Mulané padha mratobata lan mblenjana, supaya dosa-dosamu padha kausap sirna, supaya wektu-wektu panglegan iku teka saka ngarsané Gusti; lan Panjenengané bakal ngutus Gusti Yésus.’ Kisah Para Rasul 3:19, 20.”

“Para abdiné Allah, kanthi pasuryané padhang sumunar déning kasucèn panyucèn suci, bakal enggal tindak saka panggonan siji menyang panggonan liyané kanggo martakaké pawarta saka swarga. Lumantar éwonan swara, ing saindenging bumi, pepèling iku bakal diwènèhaké. Kaelokan-kaelokan bakal kalakon, wong-wong lara bakal diwarasaké, lan pratandha-pratandha sarta kaajaiban-kaajaiban bakal ngetutaké para pracaya. Sétan uga makarya, kanthi kaajaiban-kaajaiban goroh, malah ngedhunaké geni saka swarga ana ing ngarsané manungsa. Wahyu 13:13. Mangkono para penduduk bumi bakal katuntun kanggo netepaké panggonané.” *The Great Controversy*, 611, 612.

Nalika kita tekan wektu nalika Iblis nimbali geni mudhun saka swarga, “para pandhudhuk bumi bakal digawa supaya njupuk pendiriané.” Ing wektu iku, para seksi Allah “bakal enggal-enggal pindhah saka panggonan siji menyang panggonan liyané kanggo martakaké piwulang saka swarga. Kanthi swara ewonan, ing saindenging bumi, pepéling iku bakal diwènèhaké.” Pakaryan kang ditindakaké para seksi Allah “bakal padha karo pakaryané Dina Pentakosta,” nalika “malaékat kang nggabung ing pawartané piwulang malaékat katelu iku bakal madhangi kabèh bumi kanthi kamulyané.” Ing Pentakosta, geni dadi pralambang saka kawutahaning Roh Suci, lan geni uga dadi pralambang saka kawutahaning roh najisé Iblis.

Sawisé Yokanan nglambangaké wong satus patang puluh papat ewu lan wong akèh banget ing Wahyu pasal pitu, dhèwèké banjur nandhai pambukaning segel kapitu lan pungkasan. Segel pungkasan utawa segel kapitu nglambangaké pambukakan Wahyuning Gusti Yesus Kristus, lan siji-sijiné ramalan ing kitab Wahyu kang kudu dibukak sesaat sadurungé mangsa sih-rahmat katutup. Segel kapitu, pitu gludhug, lan Wahyuning Gusti Yesus Kristus iku kabèh lambang saka kayektèn sing padha, yaiku kang kabukak sesaat sadurungé mangsa sih-rahmat katutup. Wahyuning Gusti Yesus Kristus nekanaké wataking Kristus lan daya nitahaké Panjenengané minangka Alfa lan Omega. Pitu gludhug nandhai sajarah nalika wong satus patang puluh papat ewu dimeteraèkaké, lan segel kapitu nandhai kawutahaning Roh Suci sajroning sajarah nalika loro seksi diuripaké manèh lan nampa daya nitahaké saka “bebener” kagungané Allah, kang disaluraké saka Sang Rama, marang Sang Putra, marang Gabriel, marang nabi, tumuju marang wong-wong kang milih maca, ngrungokaké, lan netepi daya kang kinandhut ana ing jeroné.

Lan nalika Panjenengané wus mbukak meterai kapitu, ana meneng ing swarga kira-kira suwéné satengah jam. Lan aku weruh pitu malaékat kang padha ngadeg ana ing ngarsané Gusti Allah; lan marang wong-wong mau kaparingaké pitu kalasangka. Lan ana malaékat liyané teka lan ngadeg ana ing mesbèh, nyekel pedupaan emas; lan marang dhèwèké kaparingaké menyan akèh, supaya dipasrahaké bebarengan karo pandongané para suci kabèh ana ing mesbèh emas kang ana ing ngarepé dhampar. Lan kumeluné menyan, kang munggah bebarengan karo pandongané para suci, munggah menyang ngarsané Gusti Allah saka tangané malaékat mau. Lan malaékat mau njupuk pedupaan iku, banjur diisèni geni saka mesbèh, lan diuncalaké menyang bumi; banjur ana swara-swara, gludhug-gludhug, kilat-kilat, lan lindhu. Wahyu 8:1-5.

Ing ayat-ayat kasebut, “pitu malaékat” “ngadeg ana ing ngarsané Allah” kanthi nggawa “pitu kalasangka.” Pitu malaékat kalasangka kasebut miturut pakulinan wis dimangertèni kanthi bener minangka pralambang paukuman-paukumané Allah tumrap Roma amarga paksaning pangibadah dina Minggu. Roma kapir, ing sangisoré Constantine, netepaké angger-angger dina Minggu kang kapisan ing taun 321, lan ing taun 330, karajané kapérang dadi wetan lan kulon. Wiwit nalika iku kalasangka papat kang kapisan wiwit muni, lan kalasangka-kalasangka mau makili daya-daya sajarah kang digawa nglawan karajané, lan kang, ing taun 476, ndadèkaké kutha Roma tekan sawijining kaanan ing ngendi kutha iku ora nate maneh duwé panguwasa Romawi liyané kang mréntah kutha mau, yaiku pralambang kakuwatan lan kamulyaning Roma. Nalika kalodhangan paus netepaké angger-angger dina Minggu ing Konsili Orléans ing taun 538, Mohammed katangèkaké kanggo nggawa paukuman tumrap gréja Romawi, kaya kang dilambangaké déning kalasangka kalima lan kalasangka kaping nem, kang uga minangka bilai kang kapisan lan kang kapindho, lan makili Islam. Sanadyan pangerten tradisional tumrap kalasangka-kalasangka kasebut iku bener, kalasangka-kalasangka mau ditegesaké ing pérangan wacana nalika kalasangka mau dipratélakaké ing Wahyu sanga minangka “pageblug-pageblug.”

Lan wong-wong liyané sing ora dipatèni déning pageblug-pageblug iki, isih padha ora mratobat saka pakaryan tangané, supaya padha ora nyembah dhemit-dhemit lan brahala-brahala saka emas, lan pérak, lan tembaga, lan watu, lan kayu, kang ora bisa ndeleng, utawa krungu, utawa mlaku; uga padha ora mratobat saka patènan-patènané, utawa saka tenung-tenungé, utawa saka laku jina-jinané, utawa saka nyolong-nyolongé. Wahyu 9:20, 21.

Kacemepakan kang sampurna lan pungkasan saka pitung kalasangka iku yaiku pitung pageblug pungkasan ing Wahyu pasal nembelas. Sanadyan namung kanthi panliten sekedhap tumrap sipat-sipat profetik saka pitung kalasangka ing Wahyu pasal sanga, cetha kabukten bilih punika gadhah sipat-sipat kang sajajar kaliyan pitung pageblug pungkasan. Kabukane segel kapitu kalampahan ing sajroning sajarah nalika mangsa sih-rahmat meh katutup lan bebenduning Allah, kados dene dipunlambangaken déning pitung pageblug pungkasan, sampun arep katumpahaken.

Nalika Kristus, minangka Singa saka taler Yehuda, “mbikak materai kang kapitu,” ana malaékat teka lan ngadeg ing altar, nggawa pedupaan emas; lan marang dhèwèké kaparingaké menyan akèh, supaya dipasrahaké bebarengan karo pandongané para suci kabèh ana ing altar emas kang ana ing ngarsané dhampar. Lan kukus menyan iku, kang minggah bebarengan karo pandongané para suci, munggah ing ngarsané Allah saka tangané malaékat mau.” Kawutahaning Roh Suci ing dina Pentakosta wis kadhisiki déning pandonga kang manunggal saka para pracaya kang padha nglumpuk ana ing Yerusalem.

“Pamekaring kasalehan sejati ana ing antarané kita iku kabutuhan kita sing paling gedhé lan sing paling ndhesek tinimbang kabèh kabutuhan liyané. Ngupaya prakara iki kuduné dadi pakaryan kita sing kapisan. Kudu ana usaha sing temen-temen kanggo olèh berkahé

Gusti, dudu merga Allah ora kersa maringi berkahé marang kita, nanging merga kita durung siyap nampani. Rama kita ing swarga luwih kersa maringi Roh Suci marang wong-wong kang nyuwun marang Panjenengané, katimbang para wong tuwa ing donya maringi peparing sing becik marang anak-anaké. Nanging dadi pakaryan kita, lumantar pangakon dosa, andhap-asor, pamratobat, lan pandonga kang temen-temen, kanggo netepi syarat-syarat kang ing kono Allah wis janji bakal maringi berkahé marang kita. Pamekaran rohani mung kena diarep-arep minangka wangsulan marang pandonga.” Selected Messages, buku 1, 121.

Kabukane meterai kapitu ngenali panyegelan tumrap wong satus patang puluh papat ewu. Panyegelan iku diwiwiti lumantar pandonga, nanging ora mung déning kagiyatan pandonga waé, nanging déning sawijining pandonga kang mligi. Pandonga kang mligi iku katandhesaké ana ing kitab Daniel, kang mesthiné uga kitab Wahyu.

Yokanan ing Kitab Wahyu lan Daniel ing kitabé, nggambarake satus patang puluh papat ewu mau ing “wektu wekasan.” Ing “wektu wekasan” wong-wong sing bakal dadi para seksiné Allah sajroning peperanganing swarga kang kapisan bakal mènèhi paseksi marang pamecahe wangsit kang kabukak pas sadurungé wektu kasempataning sih-rahmat katutup. Iki dilambangaké minangka meterai kapitu ing ayat-ayat sing saiki kita rembug. Pandonga-pandonga sing teka marang malaékat kang nggawa “pedupaan emas” dilambangaké déning pandongané Daniel ing pasal sanga saka kitabé. Pandonga iku sawijining pandonga kang mirunggan, kang wis digarisaké déning Musa gegayutan karo wangsit “pitung wektu.” Pandonga iku kaping loro sipaté, lan Daniel nempatake konteks pandongané kang kaping loro mau ing istilah “ipat-ipat” lan “sumpah” saka Musa. Kitab Daniel lan Wahyu iku kitab sing padha, lan garis-garis wangsit sing padha ana ing kitab Daniel banjur diterusaké ing kitab Wahyu.

Pandonga kang ndadèkaké tumuruning geni suci ing sajroning obahaning malaékat kang gagah prakosa saka Wahyu wolulas, iku ya pandongané Daniel bab “ping pitu.” Iku pandonga kang ndadèkaké malaékat Jibril tumedhak saka swarga kanggo nerangaké ramalan-ramalan marang Daniel. Ing pungkasan pandongané, kang nyakup rong puluh ayat kapisan saka Daniel sanga, Jibril tumedhak watara ing wektu kurban sore. Pandonga-pandonga kang minggah lan ditampa déning malaékat kang nggawa pedupaan emas iku, yaiku pandonga-pandonga kang munggah nalika srengéngé lagi surup, ing wayah soreing “jaman pungkasan.”

Nalika aku isih ngandika, ndedonga, lan ngakoni dosaku lan dosa umatku, yaiku Israel, sarta ngaturaké panyuwunku ana ing ngarsané Pangeran Yehuwah, Gusti Allahku, tumrap gunung suci kagungané Allahku; iya, nalika aku isih ngandika sajroning pandonga, wong lanang yaiku Gabriel, kang wis dakdeleng ana ing wahyu ing wiwitan, miber kanthi rikat, nyentuh aku watara ing wektu kurban sore. Daniel 9:20, 21.

Pandongané Daniel iku minangka pangaken dosa ora mung tumrap dosa-dosané dhéwé, nanging uga dosa-dosané umat Allah. Pandongané iku dadi cithak biru tumrap pandonga pamratobat kang ana gandhèng-cènèngé karo “pitu kaping” ing Imamat 26.

Lan wong-wong panjenengan kang isih kari bakal saya luntur marga saka kaluputane ana ing tanah para mungsuhe; lan uga marga saka kaluputane para lelehure, wong-wong mau bakal saya luntur bebarengan karo para lelehure mau. Manawa wong-wong mau padha ngakoni kaluputane dhewe lan kaluputane para lelehure, bebarengan karo panerakane kang wus ditindakaké marang Aku, lan yèn wong-wong mau uga wus lumaku nalisir marang Aku; lan yèn Aku uga wus lumaku nalisir marang wong-wong mau lan nggawa wong-wong mau mlebu ing tanah para mungsuhe; manawa atine kang ora tetak mau banjur diasoraké, lan wong-wong mau banjur nampani paukuman marga saka kaluputane: Mangka Aku bakal éling marang perjanjian-Ku karo Yakub, lan uga perjanjian-Ku karo Isak, lan uga perjanjian-Ku karo Abraham bakal Dakélingi; lan Aku bakal éling marang tanah iku. Imamat 26:39–42.

Sawisé Musa nerangake paukuman sing kagandhèng karo “pitung kaping,” kang diarani déning panjenengané minangka “pasulayaning” “prasetyaning” Allah, banjur panjenengané netepake apa sing kudu ditindakaké déning umat Allah manawa lan nalika wong-wong mau dadi weruh yèn padha dadi batur tukon ana ing tanahé mungsuh, kaya Daniel. Wong-wong mau prelu, kaya sing katuduhaké déning Daniel, ngakoni dosa-dosané dhéwé, lan uga dosa-dosané para lelehuré.

Nalika pandonga tartamtu iki kaaturaké déning wong-wong kang katimbangan dadi satus patang puluh papat èwu, malaékat kang nggawa pedupaan emas bakal njupuk “pedupaan iku, lan” ngiseni “iku nganggo geni saka mesbèh, banjur mbuwangaké menyang bumi: lan tumuli ana swara-swara, gludhug-gludhug, kilat-kilat, lan lindhu.” Geni suci kang makili piwulang “kayektèn” kanthi kosok baliné piwulang palsu bab “geni”, kang diturunaké déning Amerika Sarékat lan Sétan saka swarga, kelakon ing wektu “lindhu” kang yaiku angger-angger Minggu.

Ing kitab Zakharia, kita dipunwartosi bilih Zerubabel netepaken dhasar lan watu pucuk padaleman suci wonten ing sajarah pambangunan malih padaleman suci lan Yerusalem sasampunipun wangsul saking pangawulan ingkang Daniel dados bagéyanipun.

Panjenengané banjur mangsuli lan ngandika marang aku, mangkéné: Iki pangandikané Pangéran marang Zerubabel: Dudu marga saka kakuwatan, utawa saka daya, nanging saka Roh-Ku, mangkono pangandikané Pangéran Gustining sarwa tumitah. He gunung gedhé, sapa kowé iki? Ana ing ngarsané Zerubabel kowé bakal dadi dhataran; lan dhèwèké bakal ngetokaké watu pucuké kalawan sora surak, pangucapé: Sih-rahmat, sih-rahmat tumrapé! Kajaba iku pangandikané Pangéran tumeka marang aku, mangkéné: Tangané Zerubabel wis ngedegaké dhasaré omah iki; tangané uga bakal ngrampungaké; lan kowé bakal sumurup yèn Pangéran Gustining sarwa tumitah wus ngutus aku marang kowé. Awit sapa ta sing ngremhaké dina kawitan kang cilik? Amarga wong-wong mau bakal bungah, lan bakal ndeleng tali timplang ana ing tangané Zerubabel bebarengan karo pitu iku; iku padha mripat-mripaté Pangéran, kang mriksani saindenging bumi. Zakharia 4:6–10.

Zerubabel ateges “turunaning Babil,” lan dados pralambang wartaning malaékat kapindho, kang nalika dipun-gabung kaliyan wartaning Panguwuh Tengah Wengi, nglantaraken dipun-tetepaken “pondhasi” ing gerakan wiwitan Adventisme. Zerubabel ugi nggambaraken pamulangane wartaning malaékat kapindho ing gerakan pungkasan Adventisme, ing gerakan Future for America, nalika “watu pucuk” dipun-pasangi.

Jagad padha bungah marga saka loro seksi sing wis dipatèni ana ing lebak balung-balung garing, ing dalan kang diarani “jalur raya super informasi.” Nalika loro seksi mau diuripaké manèh, jagad dadi wedi, lan swarga padha bungah. Zakhariah, kaya para nabi kabèh, lagi nandhani “wektu-wektu pungkasan” nalika umat Allah padha bungah. Zakhariah mènèhi pawartos marang kita yèn wong-wong mau padha bungah nalika wunguné manèh loro seksi mau, nalika padha ndeleng “pitu iku.” “Pitu iku” iku tembung Ibrani sing padha kang diterjemahaké dadi “pitung wektu” ing Imamat rong puluh enem. Gerakaning malaékat kapisan netepaké watu dhasar saka pitung wektu-né Musa, lan “bebener” iku uga kudu dadi watu pucak saka gerakaning malaékat katelu, senadyan wis ditampik ing taun 1863.

Nalika iku diakoni lan kaleksanan, sarta ditindakaké kanthi pandonga kaping pindho kang trep, geni kang satemené bakal kasurung menyang bumi, kaya déné nalika Pentakosta.

Kita bakal nerusake mbahas pambukaning segel kapitu ing artikel sabanjuré.